DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
8. marts 1988 *

I sag 125/87

Leslie Brown, tjenestemand ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, ved advokat Aloyse May, Luxembourg, og med valgt adresse hos denne, 31, Grand-Rue, Luxembourg,

sagsøger,

mod

De Europæiske Fællesskabers Domstol, ved kontorchef for Personaleafdelingen Francis Hubeau som befuldmægtiget, bistået af advokat Robert Andersen, avenue Montjoie 241, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos den befuldmægtigede, Weimershof, Luxembourg,

sagsøgt,

hvori der på dette trin af retsforhandlingerne skal tages stilling til, om den sag, der er anlagt med påstand dels om annullation af Domstolens afvisning af 30. januar 1987 af sagsøgerens klage af 5. august 1986 over den almindelige afgørelse truffet af Domstolens præsident den 10. april 1986 om indførelse med virkning fra den 1. marts 1986 af en ny beregningsmetode for udligningstillæg ved overgang til en højere kategori efter udvælgelsesprøve, dels om tildeling af et udligningstillæg i henhold til denne nye beregningsmetode med virkning fra den 13. august 1981, da sagsøgeren blev udnævnt i lønklasse B 5, subsidiært fra den 1. februar 1985, alt med morarenter 8% p. a. af det beløb, der efter omstændighederne svarer til lønforskellen,

har

* Processprog: Fransk.

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne K. Bahlmann og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

på grundlag af retsmøderapporten og efter den mundtlige forhandling den 19. november 1987,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. december 1987,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 10. april 1987, har Leslie Brown, assistent i lønklasse B 4 ved Domstolen, anlagt sag, hvori han i det væsentlige har nedlagt påstand om tildeling af et udligningstillæg med tilbagevirkende gyldighed fra den 13. august 1981, da sagsøgeren blev udnævnt i lønklasse B 5, subsidiært med virkning fra den 1. februar 1985, jfr. den af Domstolens præsident i egenskab af ansættelsesmyndighed den 10. april 1986 trufne almindelige afgørelse om indførelse af en ny beregningsmetode for udligningstillæg ved overgang til en højere kategori efter udvælgelsesprøve; sagsøgeren har yderligere påstået Domstolen tilpligtet at betale morarenter 8% p. a. af den herved opståede lønforskel.

2 Leslie Brown, der på det pågældende tidspunkt var ansat som kontorist i lønklasse C 2 ved Domstolen, blev med virkning fra 1. august 1981 udnævnt til assistent i lønklasse B 5. Den 12. november 1981 indgav han en klage over sin udnævnelse til assistent og det ham tildelte udligningstillæg udgørende forskellen mellem hans løn i hans tidligere lønklasse C 2, og lønnen i lønklasse B 5, idet han påberåbte sig

det økonomiske tab, han led som følge af nævnte udnævnelse i forhold til sin tidligere situation. Den 5. februar 1982 afviste ansættelsesmyndigheden klagen.

3 Den 12. juli 1983 indgav Brown en ansøgning om ændring af metoden til beregning af hans udligningstillæg, således at der blev taget hensyn til en fiktiv karriere i lønklasse C 2. Ved afgørelse af 8. november 1983 afslog Domstolens præsident ansøgningen.

4 Herefter udvekslede Domstolens præsident og tjenestemanden en række skrivelser; for så vidt angår beregningen af udligningstillægget, henviste sagsøgeren til Domstolens dom af 29. januar 1985 (Michel mod Kommissionen, 273/83, Sm. s. 347), der var blevet afsagt i mellemtiden. I sine mange svar henviste Domstolens præsident hovedsagelig sagsøgeren til ovennævnte afgørelser af 5. februar 1982 og 8. november 1983, og fremhævede, at søgsmålsfristen var udløbet, og at afgørelsen vedrørende sagsøgerens indplacering og tildelingen af udligningstillæg var endelig.

5 Den 10. april 1986 traf Domstolens præsident en almindelig afgørelse om indplacering og aflønning af tjenestemænd, der efter en udvælgelsesprøve indplaceres i en højere kategori. Ved denne afgørelse, der blev meddelt Domstolens personale den 26. marts 1987, indførtes en ordning med et fortløbende lønreguleret udligningstillæg, der med virkning fra 1. marts 1986 fandt anvendelse på samtlige tjenestemænd, herunder dem, der havde skiftet kategori før denne dato.

6 Den 5. august 1986 indbragte Leslie Brown en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvorved han anfægtede ikrafttrædelsesdatoen for ovennævnte almindelige afgørelse af 10. april 1986 og anmodede om, at afgørelsen ikke anvendtes på samtlige tjenestemænd fra den 1. marts 1986, men fra det tidspunkt, da den enkelte tjenestemand blev udnævnt i en højere kategori, subsidiært med virkning

fra 1. februar 1985, jfr. Domstolens ovennævnte dom af 29. januar 1985. Domstolens Klageudvalg, der afgør klager indbragt i henhold til vedtægtens artikel 90, afviste klagen den 30. januar 1987 med den begrundelse, at der ikke efter fællesskabsretten består en pligt til at give den almindelige afgørelse af 10. april 1986 tilbagevirkende gyldighed. Herefter anlagde Brown sag til prøvelse af denne afvisning.

7 Da sagsøgte i medfør af procesreglementets artikel 91, stk. 1, har påstået sagen afvist, har Domstolen (Anden Afdeling) besluttet at begrænse den mundtlige forhandling til denne påstand uden at tage stilling til realiteten.

8 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, den retlige baggrund og parternes argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

9 Sagsøgte har anført, at sagsøgeren med søgsmålet anfægter afgørelsen af 13. august 1981 om udnævnelse af Leslie Brown i lønklasse B 5, idet denne også efter den dagældende beregningsmetode fastsætter udligningstillægget. Da sagsøgeren ikke anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse, efter at hans administrative klage var blevet afvist den 5. februar 1982, er den foreliggende sag ikke rettidigt anlagt og må derfor afvises.

10 Sagsøgte har yderligere gjort gældende, at den endelige karakter af Brown's udnævnelse ikke kan anfægtes på grundlag af Domstolens ovennævnte dom af 29. januar 1985. Sagsøgte har tilføjet, at ifølge Domstolens praksis har en dom om annullation af en administrativ retsakt kun retsvirkninger for de personer, der direkte er berørt af den pågældende retsakt.

11 Sagsøgeren har påstået sagen antaget til realitetsbehandling. Han har anført, at klagen og søgsmålet er rettet mod den almindelige afgørelse af 10. april 1986. Afgørelsen må anses for en ny omstændighed i hans tjenesteforhold, hvorfor det ikke kan gøres gældende, at søgsmålsfristen er udløbet.

12 Det bemærkes først, at sagsøgeren har nedlagt to påstande, idet han principalt har anført, at han har krav på udligningstillæg beregnet efter de principper, Domstolens præsident fastsatte i den almindelige afgørelse, med virkning fra hans ansættelsesdato, subsidiært, at han har krav på et sådant tillæg med virkning fra den 1. februar 1985, nemlig som følge af Domstolens ovennævnte dom af 29. januar 1985.

13 Det bemærkes, at sagsøgeren ved den principale påstand i virkeligheden anfægter en retskraftig individuel afgørelse. Det fremgår nemlig af Domstolens faste praksis (jfr. bl. a. dom af 15. december 1971, Tontodonati mod Kommissionen, 17/71, Sml. s. 323), at en tjenestemand ikke ved at indbringe en klage, der anfægter det samme forhold, som var indeholdt i den retskraftige afgørelse, kan opnå, at fristen efter vedtægtens artikel 91, som han ikke har overholdt, igen begynder at løbe. Som Domstolen har fastslået i dom af 15. maj 1985 (Esly mod Kommissionen, 127/84, Sml. s. 1437), kan alene en ny omstændighed bevirke, at søgsmålsfristen igen begynder at løbe, således at det fortsat er muligt at anlægge sag til prøvelse af en sådan afgørelse. Ifølge Domstolens faste praksis, (jfr. bl. a. dommen af 17. juni 1965, Müller mod Rådet, 43/64, Sml. 1965-1968, s. 65) kan en dom om annullation af en retsakt kun anses for en ny omstændighed af de personer, der er direkte berørt af den annullerede retsakt.

14 Det bemærkes yderligere, at heller ikke den i den foreliggende sag omhandlede almindelige afgørelse i kraft af sin art og sine retsvirkninger kan anses for en ny omstændighed. Afgørelsen har hverken til formål eller til virkning at ændre de administrative afgørelser, der har fået retskraft inden dens ikrafttræden. Derfor må sagen, for så vidt den vedrører sagsøgerens påstand om tildeling med virkning fra datoen for hans udnævnelse af et udligningstillæg beregnet efter de i den almindelige afgørelse fastsatte kriterier, afvises.

15 Med hensyn til den subsidiære påstand bemærkes, at denne vedrører en generel foranstaltning i form af en ny ordning for udligningstillægget. Sagsøgeren har her anført, at Domstolens præsident havde pligt til at give den almindelige afgørelse en sådan tilbagevirkende gyldighed, at Domstolens ovennævnte dom af 29. januar 1985 øjeblikkelig fik administrative retsvirkninger.

16 Det bemærkes her, at den endelige karakter af Brown's udnævnelse den 13. august 1981 ikke afskærer en person muligheden for at anvende vedtægtens artikel 90, stk. 2, der udtrykkeligt bestemmer, at der kan anlægges sag til prøvelse af en generel retsakt, der indeholder et klagepunkt imod ham. Sagsøgeren må altså have mulighed for at anfægte lovligheden af den almindelige afgørelse af 10. april 1986, for så vidt man ikke ved udstedelsen heraf, efter hans opfattelse, tog hensyn til de administrative retsvirkninger af Domstolens dom af 29. januar 1985.

17 Sagen må derfor admitteres, for så vidt formålet hermed er at få fastslået, at den almindelige afgørelse burde have haft tilbagevirkende gyldighed fra 1. februar 1985.

18 Sagen bør derfor antages til realitetsbehandling, for så vidt angår sagsøgerens subsidiære påstand, og retsforhandlingerne bør fortsættes.

Sagens omkostninger

19 Afgørelsen vedrørende sagens omkostninger udsættes.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

inden der tages stilling til sagens realitet:

1) Afvisningspåstanden tages ikke til følge, for så vidt angår sagsøgerens påstand om tildeling af udligningstillæg fra den 1. februar 1985 beregnet efter den almindelige afgørelse truffet af Domstolens præsident den 10. april 1986, og denne del af sagen fremmes til realitetsbehandling.

2) I øvrigt afvises sagen.

3) Afgørelsen vedrørende sagens omkostninger udsættes.

Due Bahlmann O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. marts 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Formand for Anden Afdeling